

Phần 4

- Sao lại tới nhà hàng?

- Người ta nói khi đang buồn thì nên ăn. Ăn xong sẽ hết buồn ngay.
- Anh nghĩ là tôi buồn à?
- Chẳng lẽ là tôi sao? Nãy giờ tôi đâu có khóc. Thúy Liễu! Mời cô ngồi!

Hoàng Nhân nhắc ghế cho Quế Hương ngồi rồi bước sang ngồi xuống một chiếc ghế đối diện.

- Xin hỏi anh chị dùng gì ạ?

Phục vụ viên ở đây toàn là thanh niên. Bảng thực đơn được đưa tới. Hoàng Nhân đưa sang cho Quế Hương:

- Liễu chọn thức ăn đi!
- Anh chọn đi! Anh chọn món nào tôi sẽ ăn món đó.

Hoàng Nhân nhìn Quế Hương, mỉm cười rồi gọi một loạt những món ngon. Phục vụ bàn vừa đi khỏi, Hoàng Nhân liền nói:

- Giờ thì có thể kể cho anh nghe tâm sự của Liễu không?

Quế Hương tránh né tia nhìn của Hoàng Nhân, thoái thác:

- Tôi có tâm sự gì đâu!

- Nhất định có mà! Khi nãy nước mắt của Liễu làm ướt đầm lưng áo của anh, đến bây giờ còn chưa khô nè. Nước mắt đó... không có một nguyên do nào sao? Hay là bỗng dưng mà khóc?

Quế Hương thở dài buồn bã. Anh đang thắc mắc, tôi không nói cũng không được. Nhưng làm sao tôi có thể nói ra sự thật về tôi cho anh nghe? Anh sẽ miệt khinh tôi, anh sẽ trốn chạy tôi, tôi sẽ đau khổ vô cùng, anh có biết hay không? Vì thế mà Quế Hương đành phải dựng ra một câu chuyện:

- Thôi được! Tôi sẽ kể cho anh nghe... Trong tôi đang đeo mang một nỗi buồn không phải là một nỗi buồn thường tình... mà buồn ghê lắm. Tôi và người yêu của tôi vừa chia tay với nhau.

- Tại sao lại chia tay?

- Tại vì tôi nghèo! Tại vì tôi quá sức nghèo. Anh ta phát hiện ra tôi phải làm đủ thứ nghề mới kiếm sống được thì rẻ khinh tôi, thì bỏ rơi tôi. Anh nói đi... nghèo có phải là một cái tội hay không?

- Sao Liễu không hỏi anh là nếu có một người yêu nghèo khổ thì có bỏ rơi hay không?

Hoàng Nhân nhìn Quế Hương triu mến:

- Thúy Liễu à! Không nên buồn vì cuộc chia tay này đâu. Ngược lại, Liễu nên vui mừng vì đã chia tay được với một người yêu chẳng ra gì.

- Anh nghĩ vậy thiệt à?

- Trong suy nghĩ của anh, nền tảng của tình yêu là hai trái tim chứ không phải là tiền bạc hay sự nghèo giàu.

- Thế thì thật hạnh phúc cho cô gái nào được trở thành người yêu của anh.

Hoàng Nhân phì cười lắc đầu:

- Nói ra thật khó nghe, anh năm nay đã ba mươi tuổi rồi nhưng vẫn chưa có được mối tình nào để ấp ủ.

Quế Hương nhướn mắt đầy hoài nghi.

- Anh nói nghe như thật... nhưng tôi lại không biết có nên tin hay không? Hay là xung quanh anh có quá nhiều cô gái nên anh không biết chọn lựa ai thôi. Hoặc là... chưa có một cô nào mà anh cho là xứng đáng với mình.

Hoàng Nhân bật cười:

- Đương nhiên Liễu có quyền nghi ngờ anh... nhưng xin đừng thổi phồng anh lên như vậy. Em nghĩ anh là ai chứ? Nào phải vua chúa gì, cũng chỉ là một người bình thường thôi. Có thể giải thích một cách đơn giản như vậy: Anh chưa gặp đối tượng. Nhưng cũng xin “bật mí” một chút... dường như... gần đây thì đã gặp rồi.

- Thế à! Chắc đó phải là một cô gái đáng yêu lắm?

- Phải!

Hoàng Nhân gật đầu, nói chậm chậm:

- Đó là một cô gái vừa xinh xắn vừa đáng yêu. Một cô gái mà đối với anh như một ẩn số đầy quyến rũ. Cô gái đó, anh chỉ một lần gặp thôi nhưng suốt

ngày cứ tơ tưởng... mỗi ngày qua đều mong được gặp lại. Và hôm nay anh thật vui vì đã gặp được cô ấy!

Hoàng Nhân say sưa nói và dùng ánh mắt trên đôi mắt của Quế Hương khiến cho nàng đỏ mặt ấp úng:

- Anh... anh vừa nói gì?

- Anh nói anh rất vui khi gặp lại Liễu và em chính là cô gái ở trong giấc mơ của anh!

Quý thần ơi! Như thế cũng được hay sao? Mình chỉ là một thứ hoa dại ven đường, đâu có gì nổi bật kia chứ? Quế Hương thấy mình trở thành một khúc gỗ cứng ngơ cứng ngắt và vô cùng thừa thãi. “Không đúng! Chắc là không đúng đâu?”

Đầu óc của Quế Hương quay cuồng, có muốn tỉnh táo cũng không tỉnh táo nổi. Ôi! Có thể cái anh chàng này muốn giở trò trên cọt mình đây. Mình không nên để anh ta lấy mình ra làm trò đùa cọt.

Nhìn thấy thức ăn đã được mang tới, Quế Hương ngòai thẳng người lên nói:

- Không phải đâu! Không đúng như những lời của anh đâu! Hoàng Nhân à! Anh đùa vui lắm... nhưng đùa một chút thôi. À! Thức ăn đã có... hay là mình ăn đi... để nguội ăn không ngon.

- Em cho là anh đùa sao? Thế thì em nghe một lần nữa đây! Anh thích em. Anh thích em. Đó là sự thật không phải đùa.

Hoàng Nhân liên tục khẳng định. Quế Hương run rẩy cả người. Nàng cầm chai bia rót đầy ra hai ly rồi bung lên mời Hoàng Nhân:

- Tôi không nghe gì cả! Mà cũng không nên nghe làm chi! Tôi mời anh một ly... cảm ơn anh về bữa ăn giúp tôi quên buồn này.

Nói xong, Quế Hương bung ly bia lên uống một mạch. Hoàng Nhân thờ ra, mắt vẫn nhìn chăm chăm Quế Hương:

- Có thể anh hơi vội vàng... nhưng anh không bắt em chấp nhận sự việc khá đột ngột này liền bây giờ đâu. Hãy để từ từ, từ từ cho đến khi nào tình cảm của anh ngấm vào em, từ từ cho đến khi nào em chấp nhận anh, cho đến khi nào em đón nhận tình yêu của anh!

- Đừng nói nữa mà! Đừng nói nữa!

Quế Hương lắc đầu mỉm cười, chẳng hiểu sao lòng không chút vui tươi. Tối nay là một buổi tối gì thế này? Xảy ra ngàn ấy chuyện thật khó lòng mà tiếp nhận hết được.

Hoàng Nhân! Lòng của tôi vui sướng lắm khi được một người đàn ông tuyệt vời như anh đem lòng yêu mến. Vâng, không giấu giếm một chút nào, tôi rất có cảm tình với anh, rất muốn yêu anh, nhưng lại cầu mong sao cho cuộc tình đừng bao giờ xảy ra. Ngay lúc này ngồi đối mặt với anh tôi vẫn thầm ước... tất cả hãy là giấc mơ... đừng là hiện thực...

Đúng hơn là tôi cảm thấy run sợ... bởi vì tôi chưa bao giờ chân thật với anh cả. Hoàng Nhân ơi! Nếu anh biết con người thật của tôi là Quế Hương chứ không phải Thúy Liễu thì anh sẽ nghĩ gì về sự gian dối này? Còn nữa, thân phận của tôi không sao rõ ràng được. Khi thì người ở, khi thì phục vụ bàn ở nhà hàng, và đêm nay... đêm nay thì lại là một kẻ bán thân. Nếu tôi nói thật cho anh biết, những giọt nước mắt tôi rơi trên áo anh khi này là những giọt nước mắt xấu hổ, tủi nhục bởi bị đánh ghen thì liệu tôi ở trong mắt anh, ở trong suy nghĩ của anh sẽ là một người như thế nào đây?

Hoàng Nhân ơi Hoàng Nhân! Làm sao tôi dám đối mặt với anh bằng chính con người thật của tôi?

Quế Hương thần thờ gắp thức ăn nhưng lại chẳng buồn ăn mà ánh mắt cứ nhìn tận đâu. Hoàng Nhân không nói gì nữa nhưng luôn nhìn đắm đắm Quế Hương trong suốt bữa ăn. Lần gặp gỡ này cho phép Hoàng Nhân nghĩ tới hai chữ duyên nợ. Phải! Nếu không có nợ duyên thì hai con người này chắc đã không gặp lại nhau.

Ái Vy cười ha hả khoái chí khi nghe Quế Hương thuật lại toàn bộ câu chuyện của đêm hôm đó. Rõ là trời có mắt, Quế Hương kể như được tặng không một khoản tiền.

Cười lẫn lộn một hồi, Ái Vy mới ngược nhìn Quế Hương nói:

- Ê! Ông Dũng coi vậy mà được quá hén. Ông đã xả thân giữ bà chẵn lửa lại cho mày thoát thân. Kể cũng ngộ, lần nào cũng bị bắt ghen... số của mày rủi thiệt. Nhưng rủi mà may, không mất gì còn có tiền nữa.. Tao mà được như vậy, tao cũng khoái.

Quế Hương ôm chặt chiếc gói vào lòng ủ rũ:

- Tao lại chẳng khoái chút nào. Số tiền không nhỏ, thế nào ông Dũng cũng tìm gặp để đòi lại cho xem. Ông ấy biết rất rõ hai đứa mình làm việc ở đâu, thế nào cũng sẽ tìm đến không đòi tiền cũng đòi tình.

- Mình ngu sao mà để cho ông tìm. Nghỉ làm thôi, tao sẽ dẫn mày đến làm ở một nhà hàng khác. Sài Gòn thênh thang như vậy, ông làm sao mà tìm.

- Nhưng tao vẫn lo... hay là mang trả tiền lại cho ông ấy thôi.

- Mày điên rồi!

Ái Vy đập vào tay Quế Hương:

- Mấy tay chủ giàu xụ đó... số tiền kia trong mắt họ chỉ là những hạt cát thôi. Trời cho thì mày cứ hưởng. Thời giờ lo nghĩ vẩn vơ đó hãy vào bệnh viện chăm sóc cho má mày còn hơn.

Quế Hương gật đầu nắm tay Ái Vy:

- Mày có cần tiền xài không.... tao đưa cho mày.

- Không cần! Mày để lo cho bác gái đi. Bây giờ ra ngoài ăn, tao đãi mày.

- Cho tao giành phần đãi mày bữa cơm trưa nay.

- Sao cũng được! Chờ tao thay đồ!

Ái Vy bật dậy, nhưng không phải để đi thay đồ mà tiếp tục tra vấn:

- Mà khoan đã! Lòng của tao còn bao nhiêu là gút mắt cần hỏi mày đây. Hai lần Thúy Kiều gặp nạn đều có Từ Hải phóng ra cứu giúp. Mày với anh chàng đó duyên nợ rành rành mà còn từ chối là nghĩa làm sao?

Quế Hương thở dài lắc đầu:

- Không sao cả! Tóm lại là tao không dám yêu anh ta. Tao thấy mình không xứng đáng. Tốt hơn hết mình hãy khước từ trước, còn hơn để sau này người ta biết rõ lai lịch của tao... người ta xa lánh tao thì tao đau khổ chịu không thấu đâu.

- Quế Hương! Mày đúng là chân thành đến ngốc nghếch. Tại sao lại hạ thấp giá trị của mình như vậy? Lai lịch gì? Mày có chỗ nào không tốt? Mày xinh đẹp, hiền dịu, dễ thương. Còn công việc người làm công hay phục vụ bàn ở nhà hàng... những công việc đó cũng đàng hoàng như ai... có gì là không tốt? Hoàng

Nhân chỉ gặp mày hai lần đã đặt hết tin yêu vào mày... chứng tỏ trái tim anh ta đã vì mày mà rung động chân thành.

Quế Hương cười buồn:

- Mày lập luận nghe cũng hay lắm. Nhưng tao đã từ chối anh ta rồi.

Ái Vy lắc đầu:

- Thật không sao hiểu nổi. Một con người tốt bụng với một tình cảm tốt đẹp như vậy mà mày lại khước từ. Nếu là tao... tao đã sả vào...lòng anh ta mặc kệ mưa nắng cuộc đời hay trời đổ sập rồi. Thôi được! Mày chê thì làm mối cho tao đi. Với một người như Hoàng Nhân dù có làm người tình một ngày thôi, tao cũng chịu...

- Nè nhỏ! Mày có nghe câu đa tình sẽ khổ hay chưa?

- Tới chừng muốn yêu rồi thì khổ cũng mặc.

Quế Hương lườm Ái Vy rồi lại hỏi:

- Mà mày nghĩ xem... tao và Hoàng Nhân có thể gặp nhau một lần nữa hay không?

Ái Vy cười lý sự:

- Mày không nghe người ta nói: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ hay sao? Tao nghi ngờ kiếp này mày không thoát khỏi Hoàng Nhân đâu.

Ái Vy nói xong bỏ đi vào trong. Còn lại một mình, Quế Hương thù người ra nghĩ ngợi. Nàng nghĩ nhiều về Hoàng Nhân và trái tim cũng vang lên những rung động khác lạ vì Hoàng Nhân.

Trời sáng tỏ, vài vệt nắng hanh vàng buổi sớm len lỏi vào phòng rọi luôn lên mặt, vậy mà cậu ấm Hoàng Nhân vẫn ngủ say không động đậy.

Những ngày qua, dường như đêm nào Hoàng Nhân cũng mất ngủ. Trong anh có những đổi thay kỳ lạ mà từng người trong gia đình đều nhận thấy nhưng không ai dám hỏi, vì anh sẵn sàng cáu gắt với bất cứ ai.

Đâu rồi một Hoàng Nhân tươi vui mà mỗi lần xuất hiện thì chỉ biết đem tới nụ cười và sự thoải mái cho những người xung quanh. Thay vào đó là một Hoàng Nhân hay gắt gỏng và khó chịu đến kỳ lạ.

Reٲ!

Chiếc màn cửa sổ màu xanh được ai đó kéo giạt sang một bên và ánh sáng lủa vào chói lòa cả gian phòng. Hoàng Nhân bị lóa mắt, khẽ cục cựa rồi hét toáng lên:

- Đóng ngay màn cửa sổ lại! Đóng ngay lại! Chị Tiên! Chị có nghe rõ không, tôi bảo đóng màn lại!

Chị Tiên chính là người giúp việc thân tín trong gia đình họ Trương. Nhưng không phải chị Tiên là người kéo màn cửa sổ. Một cô gái có gương mặt khá xinh hiện ra trước đôi mắt mãi nhắm nghiền của Hoàng Nhân cười khúc khích:

- Em chẳng phải chị Tiên đâu! Em là em gái của anh... Hoàng Trinh đây nè, dậy đi! Anh có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Tám giờ sáng rồi đó.

- Mặc kệ anh! Anh ngủ cũng không được sao? Đi ra ngoài đi!

Hoàng Trinh bặm môi la lớn:

- Không ra! Không ra! Anh mở mắt ra xem còn có ai trong phòng anh nữa kìa! Nằm đó mà làm xấu!

- Đừng có nhiều chuyện! Ra ngoài đi!

Hoàng Nhân tung luôn một chiếc gối về phía Hoàng Trinh. Cô bé phóng giạt sang một bên, lớn tiếng cầu cứu:

- Thảo Dung! Cứu em... Chị đến đây mà xem người anh trai này của em nè.

Cô gái có gương mặt hiền hậu với mái tóc dài phủ lưng đứng ở ngưỡng cửa này giờ là Thảo Dung. Nghe Hoàng Trinh kêu cứu, cô mỉm cười cất giọng dịu dàng:

- Ai biểu em ghẹo anh làm chi!

Nghe tiếng Thảo Dung, Hoàng Nhân bật người dậy như cái lò xo. Hoàng Trinh quát dài la lối:

- Người ta gọi giùm không biết mang ơn mà còn trả đũa nữa. Thảo Dung! Chị thấy rồi đó... Anh của em lười như một con heo. Chị nhắm coi có thể yêu thương anh suốt đời được hay không?

- Hoàng Trinh!

Thảo Dung gọi khẽ:

- Em nói gì kỳ vậy. Anh của em nghe được sẽ giận đó.

- Vậy anh làm em giận thì sao?

Hoàng Nhân bỏ chân xuống giường, phì cười:

- Thì em cứ việc mắng anh thêm một tiếng con bò nữa là huề.

- Hứ! Không vì chị Thảo Dung cần gặp anh, em thềm lên đây gọi anh sao? Dễ ghét!

Hoàng Trinh dùng dằng nói một hơi rồi phóng ra khỏi phòng biến mất như một cơn lốc nhỏ. Thảo Dung chồm theo cố gọi:

- Hoàng Trinh! Hoàng Trinh! Em giận sao hả?

- Con nhỏ đó là như vậy! Kệ nó đi, nó không giận anh quá một ngày đâu.

Sực nhớ mình chưa làm vệ sinh buổi sáng, Hoàng Nhân kéo Thảo Dung đến ghé ấn nàng ngồi xuống, nói nhanh:

- Ngồi đây chờ anh một chút!

Thảo Dung chưa kịp gạt đầu thì Hoàng Nhân đã phóng vào buồng tắm đóng sầm cửa lại. Một lát sau, anh trở ra tinh tảo và tươm tất hơn nhiều. Nhìn thấy chăn nệm trên giường mình đã được xếp lại ngay ngắn, Hoàng Nhân nhướng mắt hỏi:

- Ủa? Chị Tiên mới đây lên dọn phòng rồi sao?

Thảo Dung mỉm cười lắc đầu:

- Không có! Là em rảnh tay xếp giùm anh thôi.

- Cảm ơn em!

- Có gì đâu!

Thảo Dung nhìn Hoàng Nhân không rời mắt. Đợi cho Hoàng Nhân vừa ngồi xuống, cô hỏi ngay:

- Hoàng Nhân! Đạo này anh có chuyện gì hay sao?

Hoặc là Hoàng Trinh hoặc là mẹ đã nói với Thảo Dung. Hoàng Nhân vuốt tóc lắc đầu:

- Chuyện gì là chuyện gì? Anh đâu có chuyện gì?

- Không chỉ em mà Hoàng Trinh và bác gái, cả chị Tiên cũng nhận thấy sự khác lạ nơi anh. Em thì không muốn buồn đâu... nhưng không sao tránh khỏi. Anh có biết em tìm anh bao đêm rồi không... đêm nào em cũng sang bên này chờ đợi rồi ra về. Anh đi đâu vậy? Đạo trước đây, anh đâu có liên tục vắng nhà như thế.

- Thảo Dung! Em đừng có tra vấn anh kiểu đó. Anh có tự do riêng của mình.

- Em xin lỗi nếu như... đã xâm phạm đến tự do của anh. Nhưng anh có biết cho cảm nghĩ của em hay không? Anh có biết em đau khổ đến thế nào không?

Thảo Dung ứa nước mắt nghẹn lời.

- Hãy nói thật cho em biết... có phải anh đã có người yêu rồi không?

Sáng sớm đã phải nhìn thấy nước mắt, Hoàng Nhân thờ dài im lặng. Phải nói như thế nào đây? Thảo Dung là do mẹ anh đặt vào tay anh, bắt anh phải nhận lấy mà bản thân anh thì không muốn chút nào. Không muốn! Không muốn!

Tuy rằng không thể yêu Thảo Dung, không thể cưới Thảo Dung nhưng Hoàng Nhân vẫn muốn giữ lại tình cảm bạn bè tốt đẹp đối với Thảo Dung. Dầu sao thì hai người vẫn là bạn bè thuở nhỏ, cùng học chung trường, chung lớp. Cha mẹ đôi bên cũng là chỗ thân tình với nhau.

Thật ra, nếu Hoàng Nhân chịu đồng ý cưới Thảo Dung theo sự sắp xếp của đôi bên cha mẹ thì đến nay có lẽ giữa hai người đã có những cô cậu nhóc ra đời rồi. Nhưng vì Hoàng Nhân cứ phản đối nên cuộc hôn nhân tốt đẹp trong mắt mọi người không sao xảy ra được...

Còn cô tiểu thư con nhà giàu hiền thực Thảo Dung, kể ra cũng lạ lùng quá sức. Cứ mặc Hoàng Nhân phản đối hay lạnh nhạt, cô cứ dồn hết tâm trí vào anh. Cô giống như một pháo đài kiên cố khó lòng lay chuyển. Nhưng chỉ có một mục tiêu duy nhất đó là Hoàng Nhân.

Thấy Hoàng Nhân cứ chời tay im lặng, Thảo Dung chặm nước mắt sụt sịt tiếp lời:

- Em đã suy nghĩ kỹ rồi, em phải có một cuộc nói chuyện nghiêm túc với anh. Em có chỗ nào không phải, không đúng, hay là không thích hợp với anh, hoặc là em không bằng một cô gái nào đó, vì vậy anh không thể cưới em thì mạnh dạn nói thẳng với em. Hoàng Nhân? Em phải nghe câu nói của anh, nhất định phải nghe.

- Thảo Dung à! Em hiểu rất rõ anh vậy thì còn hỏi làm gì nữa. Anh xem em là bạn, như vậy không tốt hay sao? Anh xin em đừng nghĩ tới cái vòng luẩn

quần mà cha mẹ đôi bên áp đặt chúng ta. Anh không bao giờ muốn bước vào cái vòng được đặt sẵn đó.

Thảo Dung bật khóc kêu lên:

- Tại sao anh không nói là anh không yêu em nên không cưới em. Nhưng không sao, chừa câu nói khá tàn nhẫn đó cũng tốt đối với em mà. Được rồi! Em hiểu rồi! Em không có may mắn được ở trong con tim anh, thì không nên chàng ràng trước mặt anh nữa. Hoàng Nhân! Ngay hôm nay em chính thức cắt đi cái vòng mà anh cho là luẩn quẩn đó. Từ nay anh sẽ không phải ngại ngần gì nữa, không phải nghĩ suy, bận bịu vì em nữa. Em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa đâu.

Thảo Dung nói xong, đứng lên vụt bỏ chạy. Hoàng Nhân phóng theo giữ lấy tay nàng:

- Em làm sao vậy? Sáng sớm em qua đánh thức anh để rồi như vậy hay sao?

- Anh không yêu em và không bao giờ cưới em. Đó là sự thật và em cần phải tỉnh ngộ. Chẳng lẽ anh muốn em cứ ôm “gối mộng” theo anh hoài sao? Tuy rằng em đau buồn nhưng lý trí em vẫn còn sáng suốt lắm.

“Đàn bà con gái thật phiền phức. Yêu hay không yêu đều phải khổ như vậy sao?” Hoàng Nhân thở ra nói:

- Thảo Dung! Em bình tĩnh một chút có được không? Giữa chúng ta vẫn còn tình bạn mà. Anh không muốn mất đi tình bạn với em.

Thảo Dung ngẩng cao đầu nhìn Hoàng Nhân mà đôi mắt đầy lệ:

- Tiếc rằng em không muốn giữ lại gì cả, kể cả tình bạn. Em muốn chấm dứt tất cả những gì liên quan đến anh.

- Thảo Dung!

- Buông tay em ra!

- Thảo Dung à.

- Buông em ra!

Có lẽ đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng Hoàng Nhân nhìn thấy con người hiền hậu của Thảo Dung nổi giận. Nàng cắn môi xô Hoàng Nhân ra rồi bỏ mặc Hoàng Nhân té nhào trên ghế, bỏ chạy xuống lầu.

Hoàng Nhân chửi dậy cố lao theo nhưng không giữ được Thảo Dung. Nàng chạy luôn về nhà mình là một ngôi biệt thự ở cạnh nhà của Hoàng Nhân rồi khóa luôn cửa cổng không cho Hoàng Nhân vào.

Hoàng Nhân lủi thủi ra về. Anh còn chưa kịp suy nghĩ gì về câu chuyện khá đột ngột vừa rồi thì chạm ngay bộ mặt khiêu khích của Hoàng Trinh ở giữa phòng khách:

- Đáng đời anh! Chị Thảo Dung bỏ về lần này sẽ không bao giờ trở qua nữa đâu. Đợi một chút, em đã “phôn” cho mẹ rồi, mẹ nói sẽ về liền. Anh chuẩn bị tinh thần để chịu đựng đi.

- Em muốn gì đây? Con gái mà nhiều chuyện như vậy thì không có con trai nào ưa đâu. Coi chừng đó!

- Coi chừng gì?

- Coi chừng ế dài dài!

- Xời! Anh trù em hả? Anh có trù mọi miệng, em cũng không ngán đâu. Với “tiêu chuẩn” như em... con trai xếp hàng dài ngoài ngõ kia. Lo cho anh đi, coi chừng râu bạc mà vẫn đi về một bóng đó.

- Anh còn cầu mong cho mình đi về một bóng... Con gái là chúa phiền phức, va vào chỉ tổ mệt thêm thôi... nhất là mấy cô tiểu thư “chất lượng cao” giống như em vậy. Chán chết!

- Anh... anh nói người ta như vậy đó hả?

Hoàng Nhân mỉm cười đứng lên đi thẳng một mạch, để lại đằng sau Hoàng Trinh với gương mặt bùng thụng vì tức tối, la lên:

- Nè! Dám làm mà không dám chịu sao... Đi trốn à?

Hoàng Nhân chẳng nói một lời, lên lầu thay đồ rồi quay nhanh xuống đây chiếc Dylan ra dựng ngoài sân. Hoàng Trinh chạy theo:

- Anh đi đâu.

- Đi đâu là quyền của anh! Em gọi mẹ về thì cứ ở đó mà đợi. Sẵn nhờ em nói lại với mẹ là: chuyện giữa anh và Thảo Dung coi như kết thúc rồi. Xin mẹ đừng làm phiền anh nữa.

- Em không nhần! Không nhần đâu! Anh muốn nói thì chờ mẹ về rồi tự mình nói đi.

- Anh biết em sẽ nói mà!

Hoàng Nhân lên xe chạy vút đi. Hoàng Trinh nhăn nhó lắm lắm:

- Tưởng ngang tàng vậy là hay lắm sao? Là con trai thì hay lắm sao? Để em chóng mắt xem kết cuộc của anh như thế nào. Giỏi ăn hiếp em gái của mình thôi. Dễ ghét.